

LA FESTA DEL TREBALL CONSAGRA EL TOTAL ALLUNYAMENT PSOE-UGT

Un U de Maig per recuperar el 14 de desembre

Per primera volta en molts anys, els sindicats UGT i CCOO celebraran junts l'U de Maig. Es tracta d'una dada històrica on aquestes dues organitzacions han de demostrar que encara tenen el suport que reberen el 14-D per a poder continuar pressionant el govern.

Josep Ma. Sanmartí

Des de la mort del general Franco les commemoracions de l'U de Maig han estat cada any un dels termòmetres més significatius de la situació socio-econòmica del país, i segons com de la seva salut política. Però en aquests dotze o tretze anys últims potser mai no s'havia vist un U de Maig tan tens a priori i, segons com, tan decisiu. Per exemple, és la primera vegada que els dirigents de la UGT no conviden la cúpula del PSOE als seus actes. Enguany el Dia del Treball és una batalla més de l'enfrontament que man-

tenen els sindicats més importants i el govern socialista a la recerca d'un nou model de relacions. Una guerra que podria tenir vencedors i vençuts, i que pot canviar profundament la correlació de forces actuals. De moment els sindicats han guanyat clarament la primera batalla, la del 14-D. Probablement sortiran guanyadors de la segona, l'U de Maig, però faltará la decisiva, la del 15-J.

El primer fet important que cal remarcar en els preparatius del futur U de Maig és la recuperació de la unitat d'acció entre la UGT i CCOO, cosa que no havia succeït des dels governs

de la UCD. L'acostament entre les dues centrals és el resultat de l'allunyament de la UGT del bloc governamental, però els portaveus oficials, començant pel mateix president Felipe González, ho han aprofitat per dir que la UGT ha caigut presonera de l'estratègia de confrontació de CCOO, en lloc de conservar la seva tradicional de reivindicació i pacte. Per tant, segons aquesta tesi de l'executiva del PSOE, és la UGT la que no ha cregut en el seu model i s'ha mogut cap a CCOO (i el PCE) i no el govern que continua sostenint la necessitat d'arribar a pactes socials entre el poder i els interlocutors socials.

DOMÈNEC UMBERT

Aquest U de Maig és una batalla més en l'enfrontament entre els sindicats i el govern socialista.

Nicolás Redondo, líder d'UGT, ara fa por al PSOE.

En qualsevol cas, la presència dels militans dels dos sindicats al mateix lloc i a la mateixa hora el dia u anirà precedida d'una àmplia acció conjunta, que no solament acostarà les bases, sinó que provocarà una unió d'interessos almenys a curt termini, la qual assegurarà un U de Maig en pau i harmonia. Es parla, fins i tot, d'una vaga de 24 hores en totes aquelles empreses que tinguin encallat el seu conveni col·lectiu, especialment a les grans empreses públiques, com la Renfe, l'EMT o IBERIA. Les empreses públiques permeten per un costat la confrontació directa amb els poders públics i per altra banda els seus conflictes solen tenir molta més repercussió social i per tant propagandística. Si tres o quatre dies abans del dia u els sindicats aconseguïen posar el país de potes enlaire, sense haver de convocar, ni organitzar, una vaga general, voldrà dir que continuen mantenint el control de les masses de treballadors i que poden anar segurs no a un U de Maig, sinó a un enfrontament directe i definitiu amb el govern socialista.

Sense arribar a ser una primavera calenta, els sindicats han aconseguit salvar una estratègia de tensió que els permet defensar les trinxeres del 14-D. Transports, ensenyament, escombrires, etc., han recordat al ciutadà que existeix un conflicte i que els sindicats i el govern actuen darrere de merlets diferents i oposats.

Però més important que la unitat d'acció és la progressiva ruptura entre la UGT i el PSOE que l'U de Maig ha de consagrar. Ja són moltes les veus que diuen que això no té remei i que les ferides verbals i gestuals que s'han

fet les dues bandes són irreparables. Pensar en un retorn a la situació del 1984 o 1985, que ja era prou conflictiva, és del tot inversemblant. Com a molt poden arribar a un pacte de no agressió, però en el fons partit i sindicat saben que «allò d'abans» s'ha acabat. Per aquesta raó, el Comitè Federal del PSOE es va limitar el 7 d'abril a aprovar la creació d'una comissió encarregada de reprendre el diàleg amb la UGT. L'endemà, l'executiva va acabar de devaluar la proposta triant com a membres de la Comissió persones qualificades del sector oficialista, llevat de Raimon Obiols, que sempre s'ha declarat partidari de respectar les bones relacions amb la UGT, si bé el 14-D s'arreglarà decididament amb el govern.

Ara bé, la presència de Txiqui Benegas o de Francisco Fernández Marugán entre els comissionats eren ganes o de provocar o de rebre una negativa dels ugetistes. Negativa que, lògicament, va arribar el dia 18, i per cert en termes molt tallants i aspres. Asseure's a enraonar una altra vegada amb Benegas o Fernández Marugán, artífexs de la ruptura PSOE-UGT i avals decidits de la política governamental, era perdre el temps i confondre més la gent. La comissió no fou creada pensant en la UGT, sinó en un sector intern del PSOE que per una raó o altra encara reclama refer l'antiga amistat amb la UGT. El Comitè Federal demostrà que és un sector minoritari i que no pot originar problemes seriosos a la direcció.

Almenys, de moment. Si la situació no s'adreça i no se li dona una sortida

ràpida i honorable, no hi ha dubte que tots els nuclis socialistes enutjats per algun motiu (l'OTAN, la política de reindustrialització, l'ecològica, la de defensa, la municipal, etc.) acabaran per identificar el seu greuge amb la ruptura PSOE-UGT. Això és en bona part el que indica l'actitud d'Esquerra Socialista de Catalunya, quan el dia 15 aprovà una resolució per donar suport a les reivindicacions de la UGT, és a dir, a les plantejades el 14-D. En les actuals circumstàncies, donar la raó i les gràcies a Nicolàs Redondo «per la seva lluita conseqüent en favor de les reivindicacions dels treballadors i per la seva contribució decisiva a la revaluació del projecte i els valors ètics dels socialistes» equival a dir el nom del porc al govern estatal, encara que no sigui aquesta la intenció. O sigui, que la fractura ja existeix.

I com que existeix clarament, l'U intenta treure profit de l'avinentsa. Els esforços de Julio Anguita per capitalitzar l'allunyament dels ugetistes del el PSOE l'han dut fins i tot a fer una de les grans relliscades de la temporada, pronosticar una immediata unió de les dues centrals. Això li va valdre una aspra revolcada d'Antonio Gutiérrez, secretari general de CCOO i comunista, un sindicalista que per cert ha demostrat tenir molta més mà esquerra que Marcelino Camacho. Amb Camacho a la secretaria general de CCOO l'actual germanor entre els dos sindicats i els seus líders era impensable.

Els sindicats, que van perdre la iniciativa en les negociacions sobre concertació social, necessiten ara un U de Maig pletòric per demostrar que no han perdut poder de convocatòria, ni força social. Han de provar que poden repetir el 14-D i que les classes assalariades encara els donen suport. El govern, al seu torn, ha d'intentar devaluar la festa als límits que tenia fins al 1988, és a dir que és una jornada entre reivindicativa i festiva dels treballadors, una jornada que no fa tremolar ningú. Aquesta vegada, però, la festa amaga una de les més ferotges i transcendents baralles del postfranquisme. Probablement l'U de Maig no decidirà el resultat, i aquest dependrà més aviat de les eleccions al Parlament Europeu i no diguem de les pròximes legislatives. El recompte de forces que hi ha al darrere dels dos bàndols ha de ser exacte, gairebé matemàtic. Més enllà de la picabaralla puntual es dibuixa un nou sistema en les relacions político-sindicals-laborals, en el qual el PSOE i la UGT faran un paper diferent al fet fins ara. □